

DE GEGADIGDE

Henry Slesar

‘De waarde van een mens kan afgelezen worden aan het kaliber van zijn vijanden.’ Burton Grunzer, die deze zin tegenkwam in een biografie die hij in een kiosk had gekocht, stak het boekje in zijn zak en staarde peinzend door het vuile raam van de trein. Het glas reflecteerde zijn spiegelbeeld maar dat paste precies bij zijn gedachtegang. Hoeveel mensen waren niet een vijand van dat gezicht? Hoeveel vijanden had hij wel niet? Grunzer mijmerde. Enkelen kon hij bij name noemen, naar anderen kon hij slechts raden. Maar het was hun kaliber dat belangrijk was. Mensen zoals Whitman Hayes, bijvoorbeeld. Daarmee had je een vierentwintigkaraats tegenstander. Grunzer glimlachte en wierp een vluchtige blik op de reiziger naast zich. Hij wilde niet betrappt worden bij een geheime gedachte. Grunzer was vierendertig jaar; Hayes was veel ouder en grijs die zijn ervaring verraadden. Een vijand om trots op te zijn. Hayes wist alles van de levensmiddelenmarkt af. Hij kende deze tot in de finesses: twintig jaar directeur van een levensmiddelen-fabriek, voordat zijn vader hem bij de leiding had betrokken om als zijn rechterhand te functioneren. Het was niet gemakkelijk om Hayes een hak te zetten, maar dat deed Grunzer des te meer genieten van zijn kleine, maar steeds meer overwinningen.

Hij feliciteerde zichzelf. Hij was erin geslaagd de voordelen die Hayes had, in nadelen om te zetten. Hij had die man het gevoel gegeven dat hij achterliep op de ontwikkelingen. Tijdens vergaderingen had hij zijn vraagstelling toegespitst op de nieuwe supermarkt en de vernieuwingen in de voorsteden als bewijs dat de tijden veranderd waren. Dat er nieuwe technieken vereist waren om de spullen aan de man te brengen en dat alleen een jonge, frisse geest daarin zou kunnen voorzien.

Plotseling voelde hij zich ontmoedigd. Ja, hij had een klein aantal slagen in de vergaderzaal van de maatschappij gewonnen. Hij was erin geslaagd het roodachtige gezicht van Hayes in scharlaken te veranderen en hij had de perkamenten huid van de oude man zien rimpelen onder een listige glimlach. Maar wat was er in feite bereikt? Hayes scheen zelfverzekerder dan ooit tevoren en zijn vader scheen zich meer dan ooit op diens advies te verlaten.

Toen hij later dan gewoonlijk thuiskwam vroeg zijn vrouw Jean hem niets. Na acht huwelijksjaren, die kinderloos gebleven waren, kende ze haar echtgenoot goed genoeg om hem alleen maar zwijgend te begroeten. Dat ging vergezeld met een warme maaltijd en de post van die dag. Grunzer bladerde snel door de folders en rekeningen tot hij op een brief zonder afzender stuitte. Hij stak deze in zijn broekzak om hem later in alle afzondering te lezen. Daarna at hij zwijgend z